

Bart Chabot

TRIGGERHAPPY

ROMAN

2013

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

*I shot a man in Reno
Just to watch him die*

(Johnny Cash – 'Folsom Prison Blues', 1955)

*Next Sunday, darlin', is my birthday
Do you care?*

(Hank Williams, 1951)

I

De eerste avond stonden de sterren, en dat waren er nogal wat – duizenden zo zonder grotestadslucht – boven het huis en de omringende bergen geparkeerd, zonder op te schuiven of in te schikken. De hemel leek een kunstwerk, alsof het doek was weggetrokken en de lucht zojuist onthuld. In Den Haag keek Frank zelden naar de sterren; een enkele keer daargelaten, op kerstavond bijvoorbeeld, of als Nicole en hij bezoek uitlieten. Naar de hemel turen bewaarde je onbewust voor als je op vakantie was en nauwelijks iets omhanden had.

Later die avond kregen ze ruzie, moe als ze waren van de lange reis naar de Haut-Languedoc en moe van wat ze van thuis met zich meedroegen, onuitgesproken zaken; en ten slotte vielen ze in slaap. Het met elkaar goedmaken zou tot de volgende dag moeten wachten.

De veldkrekels, forse exemplaren, die al vroeg in de middag met tjirpen begonnen, vulden de lucht en daarmee de middag.

In de struiken rond het zwembad huisden de horzels, die tevoorschijn kwamen als je het water verliet en zich eenmaal in de nabijheid van een natte rug, schouder of dijbeen niet eenvoudig lieten wegbonjournen.

Tweemaal per week kwam een man die het zwembad bijhield het terrein van Villa Aurora op. Een man die zo vroeg en stilletjes arriveerde dat je hem niet hoorde. Dat hij was langs geweest, leidde Frank af uit het feit dat het terrasmeubilair was opgeruimd en het zwembadwater lichter blauw was.

Frank zou de schoonmaker niet één keer treffen, alsof deze hem ontweek; hoewel Frank een lichte slaper was die in Den Haag meestal van het minste gerucht wakker werd en dan beneden controleerde of alles in orde was – op de waakzaamheid van de hond had Frank nooit durven vertrouwen – en daarna stil in bed schoof om Nicole niet te wekken, zoals hij Juliette indertijd evenmin had gewekt tijdens zijn nachtelijke rondes.

De olijfbomen opzij van het huis waren fors gesnoeid en zouden voorlopig nauwelijks vruchten opleveren. Ze waren gekortwiekt omdat ze licht wegnamen van het terras bij het zwembad wanneer de zon van de berghelling naar beneden kroop en achter de olijfbomen verdween. Voortaan deed de zon een uurtje langer mee.

Er waren de bloeiende cactussen; en de paarse lavendelvelden in de vallei en tegen enkele berghellingen, velden die zo sterk geurden dat het leek of iemand met een spuitbus in de weer was geweest. De lucht zelf was blauw als het zwembadwater in de diepte eronder, maar dan zonder rimpels en kringen.

In de verte lagen de Pyreneeën; achter hun hoge toppen ontvouwde zich het Spaanse land. Er was de bergwind die plotseling kon opsteken en geen koelte bracht, want het was een warme wind die over de hoogvlakte ging.

Maar er was ook de wind die van zee kwam en aan het einde van de ochtend fris aanwakkerde, en deze koele wind herinnerde Nicole aan die andere zee, veertienhonderd kilometer verderop, waar haar kinderen woonden, anderhalve dag rijden hiervandaan.

Al met al hadden ze het naar hun zin, meende Frank, ook al zaten ze niet in Spanje, zoals Nicole als vakantiebestemming had geopperd, noch in Italië of Portugal.

Tegen elven parkeerde Frank voor de Intermarché in Lézignan en om halfeen reden ze terug. In Olonzac, het laatste grotere plaatsje in de buurt van hun vakantieverblijf, stelde Frank voor wat te drinken. De zon scheen zonder de zaak te overdrijven en de terrassen zaten vol, maar ze vonden een tafel.

‘Wil je een wijntje?’ vroeg Nicole.

‘Straks misschien. Ik moet nog rijden, dus ik wacht wel tot we thuis zijn.’

‘Het is van hier naar huis een kippeneindje,’ zei Nicole. ‘Daarbij, die Fransen om ons heen zitten allemaal aan de wijn en die laten hun auto echt niet staan, hoor.’

Ze vroeg de ober die de uitkomst van het beraad ongeduldig had afgewacht om een karaf witte wijn, die in een oogwenk op tafel stond.

‘Kom lieverd,’ zei Nicole, ‘ontspan eens. We zijn op vakantie. Zelfs ik begin er zin in te krijgen.’

‘Had je dat dan niet,’ vroeg Frank, ‘zin in vakantie?’

‘Bij mij duurt het altijd even voordat ik ergens zin in heb, dat weet je toch?’

Nicole hief haar glas en tikte het glas van Frank aan. ‘Maar als ik eenmaal zin heb...’

Frank pakte zijn glas en hield het omhoog. ‘Daar drink ik op.’

Aan het einde van de tweede dag zag Frank het bliksemen boven de Pyreneeën; maar het onweer haalde Mont Céleste, de berg waarop Frank en Nicole verbleven, niet. De bergen stapten uit de regenwolken tevoorschijn, indrukwekkender dan ze zich eerder hadden voorgedaan, en leken iets te zijn gegroeid.

‘Weet je,’ zei Nicole toen ze ’s avonds bij het zwembad zaten, ‘ik vind het geweldig hier, een heerlijk huis, praktisch ingericht, alles doet het zowaar, alle apparatuur en geen kraan die druppelt of lekt en geen lamp die vervangen moet worden, dat maak je niet vaak mee in vakantiehuizen, en dan de ligging in de natuur... En toch, het klinkt misschien gek, maar ik zou het niet eens zo erg vinden om morgen terug te gaan naar Den Haag. Ik mis de zee.’

‘Meen je dat nou?’ vroeg Frank verbaasd. Maar in zijn hart verlangde ook hij soms naar de geur van de Noordzee die met grote regelmaat de Sportlaan aandeed.

‘Begrijp me niet verkeerd,’ zei Nicole, ‘ik heb het naar mijn zin hier, daar-niet-van, maar als we overmorgen wakker werden in Den Haag zou ik dat niet eens zo erg vinden, wil je dat geloven?’

‘Nee,’ antwoordde Frank, ‘daar kan ik me niets bij voorstellen, eerlijk gezegd. Ik begrijp werkelijk niet waar je het over hebt.’

‘Als het je hier zo goed bevalt,’ zei Nicole, ‘waarom kun je dan geen seconde stilzitten? Is er iets dat je zo onrustig bent, zit je iets dwars?’

In de schaduw van de platanen bracht Frank veel van zijn tijd naast het zwembad door. Nicole deed de tuin. De eigenaar had met klem verzocht om de bloemen regelmatig water te geven, vooral de bloeiende oleanders, anders waren die vanwege de brandende zon binnen de kortste keren weg.

Later op de dag maakte Nicole iets eenvoudigs, want ze had geen zin om uitgebreid te koken en op hulp van Frank hoefde ze opnieuw niet te rekenen als ze hem zo bij het zwembad zag. Had hij zich ten tijde van zijn huwelijk met Juliette ook zo gedragen, of had hij toen vaker de handen uit de mouwen gestoken? Dat moest ze hem toch eens vragen, zonder dat hij haar vraag als een persoonlijke aanval zou uitleggen.

Hij zag er goed uit, vond ze. Bij zijn slapen werd zijn haar wat dunner, maar hij was nog altijd jeugdig en aantrekkelijk. Jammer dat ze tegenwoordig zo weinig samen deden.

Vroeger tennisten ze; maar als Frank dat nog deed, tenniste hij met vaste tennisvrienden, en niet met haar.

Frank was lastiger in de omgang dan ze had verwacht.

Op een avond wandelden ze het weggetje af dat langs hun vakantiehuis omhoogliep en kwamen bij een splitsing. Links in het gras stond een roestbruin stalen kruis op een voetstuk, opzij ervan piekte een hoge houten paal; daar hing de kabel aan die het handjevol bungalows en villa's op Mont Céleste van elektriciteit voorzag.

‘Het lijkt wel een graf,’ zei Nicole. Ze wees naar de steen en het kruis.

‘Dat is het ook.’

Een vogel wickte boven de velden en landde in een van de bomen op de nabije heuvelrug.

‘Daar hebben we het nooit over gehad,’ zei Frank, ‘over wat er moet gebeuren als een van ons komt te overlijden. Waar wil jij komen te liggen bijvoorbeeld, hier?’

‘In deze verlatenheid?’ reageerde Nicole. ‘Alsjeblieft niet, zeg.’

‘Ik wel,’ zei Frank. ‘Aan rust geen gebrek.’ Zoals vaker vond Nicole het moeilijk uit te maken of Frank meende wat hij zei.

‘Jij liever dan ik,’ vervolgde Nicole. ‘Ik zou hier niet dood aangetroffen willen worden. Nee, in Den Haag natuurlijk, daar wil ik begraven worden. Maar waar in Den Haag, tja, daar vraag je me wat.’

En wilden ze bij elkaar komen te liggen, Nicole en hij, aan het eind van de rit? Daar was Frank opeens niet honderd procent zeker van. Tot voor kort was het bij elkaar begraven worden voor Frank een uitgemaakte zaak. Maar opeens twijfelde hij. En wat wilde Nicole?

‘Doe me een lol, Frank,’ zei Nicole. ‘Zullen we het

daar een andere keer over hebben? We zijn op vakantie, weet je nog?' Ze keek hem bezorgd aan. 'Waar zit je met je gedachten?'

Ze streek over zijn haar. 'Ik hoef me toch geen zorgen over je te maken, lieverd, of wel soms?'

Terwijl ze terugliepen naar hun vakantiehuis gloeide de lucht boven hen roze en rood aan. De zon was aan haar dagelijkse landing begonnen, spoedig hield ze het voor gezien.

Frank tastte naar de hand van Nicole en kneep er ter geruststelling onnadrukkelijk in; alsof hij daarmee de eventueel bij haar ontstane twijfel over zijn opmerkingen van zo-even de baas kon. Een gebaar dat hem des te gemakkelijker afging omdat hij voor zichzelf de balans had opgemaakt. Hij zou niet in Den Haag begraven worden. Of Nicole hem wel of niet tot in het graf zou vergezellen, was geen vraag waar hij vannacht veel slaap aan zou verliezen.

Andere zaken hielden hem bezig.

2

De telefoon ging.

Frank Versteeghe zat aan zijn bureau huiswerk te maken, in zijn kamer op de zolderverdieping van het ouderlijk huis aan de Paganinidreef, in een buitenwijk van Voorschoten. De componistenbuurt was grotendeels nieuw; drie jaar geleden had de omgeving voornamelijk uit weilanden bestaan en sommige flats en huizen waren niet zo lang geleden opgeleverd. Alles zat fris in de lak en de verf en de straten en stoepen en voortuinen lagen er zonder uitzondering spic en span bij. Het was een buurt waar muziek in zat.

De telefoon bleef gaan.

Overmorgen had Frank een proefwerk biologie, een vak dat hem na aan het hart lag, dus hij had genoeg omhanden en geen zin om de telefoon aan te nemen die op een plank in een nis van de gang hardnekkig doorrinkelde.

Hoorde zijn zus de telefoon niet gaan soms? Dan kon zij toch aannemen, zo'n opgave was dat toch niet?

Frank besloot de telefoon de telefoon te laten en con-

centreerde zich op de loop van de zenuwbanen in het menselijk lichaam, iets wat Franks bijzondere interesse had. Zoals alle aspecten van het menselijk lichaam op zijn warme belangstelling mochten rekenen. ‘Als die jongen,’ had hij zijn moeder meermalen tegen vriendinnen horen zeggen, ‘later geen dokter wordt of in de medische wereld terechtkomt, dan weet ik het niet meer. Dat zit er gewoon in bij dat kind, om iets in de gezondheidszorg te doen, dat merk je aan alles.’ Frank wist inderdaad, anders dan de meeste meisjes en jongens in zijn klas, wat hij wilde worden: chirurg. Daar was hij geknipt voor, meende Frank, om later iets te kunnen betekenen voor mensen die in uren van nood hun lot in je handen legden.

Korte tijd later rinkelde de telefoon opnieuw en ditmaal leek het haast doordringender: het ging om een beller van de vasthoudende soort.

Frank stond op, liep de gang in en lichtte de hoorn van de haak.

‘Frank?’ hoorde hij zijn moeder zeggen. ‘Frank, ik probeer je al de hele tijd te bereiken, waarom neem je niet op?’

Frank begon aan een lange uitleg over het hoe en waarom van zijn de-telefoon-niet-opnemen, wetend dat een uitgebreide verklaring het laatste was waar zijn moeder op zat te wachten.

‘Frank, luister,’ onderbrak ze hem, ‘ik ben verlaat, dat wilde ik je laten weten, daarom bel ik je.’ Zijn moeder werkte vier dagen in de week bij het dienstencentrum in

Leidschendam en het kantoor kampte de laatste dagen met nogal wat uitvallers vanwege een vroege lentegriep die heerste. ‘Annelies is ziek,’ legde zijn moeder uit, ‘dus ik blijf wat langer vanwege de avondopenstelling. Je vader heeft gebeld, die is ook later thuis vandaag, allerlei gedoe op kantoor, je zus is naar huiswerkcursus, vandaar mijn vraag of jij Barbara straks wil uitlaten.’

Cathy was dus niet thuis, begreep Frank. Daarom had ze niet opgenomen. Toch bleef het een onverkwikkelijke gang van zaken. Dan had ze er maar wel moeten zijn. Het kwam al vaak genoeg op hem neer, de huishoudelijke beslommeringen.

Te vaak.

‘Het hoeft niet uitgebreid,’ hoorde hij zijn moeder zeggen, ‘geen eindeloze wandeling, als ze er maar even uit is en een loopje kan maken, tien minuten, dat is genoeg. Dan kan Cathy haar vanavond langer uitlaten, of je vader.’

‘Ma,’ zei Frank, ‘het komt erg ongelukkig uit. Ik stik van het huiswerk, wanneer zou dat dan moeten gebeuren, de hond uitlaten als het echt niet anders kan? Wanneer is het voor het laatst gedaan?’

‘Cathy heeft haar om halftwaalf uitgelaten, ze is er speciaal voor naar huis gefietst. Het is nu, even kijken... zes over halfvier, dus... Voor vieren, als je het in elk geval voor vieren wilt doen, dat zou heel fijn zijn. Anders zit dat arme beest maar en kunnen we met een beetje pech straks de keukenvloer of de gang dweilen.’

‘Goed,’ zei Frank. ‘Vooruit dan maar.’

‘Zou je dat voor mij willen doen, lieverd? Heel graag.’

Tot zo dan, jongen. Zie je straks. Neem iets lekkers uit de trommel beneden, die heb ik gisteren bijgevuld, daar zitten stroopwafels en een zak Engelse drop in, kijk maar, we eten wat later vanavond.'

Frank legde de hoorn neer, liep terug naar zijn kamer en zette zich opnieuw aan zijn werk. Barbara kon best een poosje wachten; die hond klapte niet zomaar uit elkaar.

Een kwartier later, toen het opnieuw tot hem doordrong dat hij alleen thuis was en dat nog wel even zou blijven, stond Frank op, liep naar de slaapkamer van zijn ouders een verdieping lager, viste wat lectuur onder hun bed vandaan, griste een washandje uit de badkamer en liep ermee terug naar zijn kamer boven.

Hij sloeg het blaadje open en bladerde het door tot hij iets zag wat hem aansprak: een vrouw met een lege cognacflles die volgens de contactadvertentie op zoek was naar een grote of fors geschapen kleurling die haar bij voorkeur van achter wilde nemen terwijl zij van voren de cognacflles hanteerde, en andersom. Een stel dat voor alles in was en geen taboes kende mocht eveneens reageren, ook als een van hen uitsluitend wilde toekijken.

Het ging om iemand die woonachtig was in Lage Zwaluwe, vrij kon ontvangen en geen financiële bijbedoelingen had.

Frank mocht misschien nog net geen vijftien zijn, maar hij was zich er terdege van bewust dat er een hoop mogelijk was in de wereld. De nood onder de mensen was hoog, hoorde hij zijn vader vaak zeggen, en daarin had zijn vader misschien niet helemaal ongelijk.

Hij keek nog eens goed naar de foto.

Het was een cognacfles van het merk Napoleon. De merknaam kon je met enige moeite onderscheiden, hoe postzegelachtig klein de foto ook was; zoals je ook kon zien dat de vrouw aan de mollige kant en al wat ouder was, en dat zij de hals van de cognacfles naar alle waarschijnlijkheid relatief makkelijk naar binnen en heen en weer kon schuiven.

Het was een mooie speling van het lot, bedacht Frank, dat de Franse keizer, hoe ellendig zijn tijd op Elba en Sint-Helena ook geweest mocht zijn, nu voortleefde als merknaam van een eersteklas cognac, vier sterren, en dat zijn nagedachtenis ondanks de mislukte veldtocht naar Rusland en de verloren Slag bij Waterloo in ere werd gehouden door de vrouw op deze foto. Was dat geen fraaie nalatenschap, fraaier nog dan dat je werd herinnerd vanwege de invoering van de Code Civil? Laat Napoleon maar schuiven, dacht Frank, die vindt zijn weg wel.

Tussen de borsten van de vrouw liep een gleuf of een kanaal, dat Frank aan de kanalen op Mars deed denken en aan Marsverkenners en bemande en onbemande ruimtevaart, sondes en draagraketten; maar die gedachtes kapte hij snel af: zo kwam hij er niet.

Frank knoopte zijn broek los en ging zitten. Hij had niet lang nodig. Daarna waste hij zijn handen grondig met zeep. Hun moeder verving de zeep als er een restje in de badkamer lag. Ze gooide die zeeprestjes niet weg, maar maakte ze op in de keuken beneden.

Ook als Frank met zijn dierenverzameling in de weer

was geweest – de botten en botjes die hij bewaarde in gemarkeerde dozen in zijn bureauladen –, waste hij zijn handen zorgvuldig. Daarna rook zijn kamer dan lang naar desinfecterende zeep: een ziekenhuisachtige geur waar je van moest houden.

Frank ruimde de boel op en zette zich opnieuw aan zijn biologiehuiswerk. Het zou enige tijd in beslag nemen voor hij de ins en outs van de loop van de zenuwbanen in het menselijk lichaam goed genoeg kende om bij de toets een hoog cijfer te halen.

Pas tegen vijven stond hij op om naar beneden te gaan.

Het moest ervan komen, Barbara uitlaten, begreep Frank, maar hij had nog altijd geen zin om een rondje met de hond te lopen. Waarom kwam dit soort akkefietjes steevast op hem neer? Nu zat hij eraan vast. En bij vanmiddag zou het niet blijven, dat hij de klos was en niet zijn zus.

Frank keek uit zijn raam, over de daken van de huizen, compleet met antennes en hier en daar een duiventil, en lager, naar de balkons en platjes met hun grijze vuilnisemmers en naar de goed onderhouden tuinen en gazons en de fietsenschuurtjes die vers in de grondverf stonden en waarvan een rij daken – ondanks de recente oplevering van de schuurtjes – vanwege een lekkage na langdurige regenval kort geleden was vernieuwd.

Hij kon de rand van het park zien waar hij straks met Barbara zou lopen – het park waar de hele buurt zijn hond uitliet – maar niet de vijver met de kastanjabomen eromheen en de jonge aanplant; de vijver lag dieper en

verder naar achter, de kant van de snelweg op, en liet zich niet zien.

Langzaam begon er iets te broeden bij Frank; een kleine maar handige inval die hij ogenblikkelijk verwierp maar toen nader overwoog. Ach, die arme lieve hond. Het was zo voor de hand liggend, het opzetje, zo eenvoudig, dat Frank zich voor zijn hoofd kon slaan dat hij er niet eerder aan had gedacht, aan een dergelijke oplossing. Waar zat hij met zijn verstand dat hij zoiets simpels niet eerder had bedacht?

Toen hij een dik uur later van buiten terugkeerde, gooide hij zijn shirt en broek in de was en waste zorgvuldig zijn handen, en toen nog eens.

Frank keek in de spiegel en wendde zich gerustgesteld van zijn spiegelbeeld af. Je zag niet dát aan hem, hoezeer je ook je best deed.

Kort voor halfzeven kwam zijn moeder gehaast thuis.

‘Alles goed gegaan, Frank?’ informeerde ze. Ze gaf hem een vluchtige kus en streek nog vluchtiger over zijn haren.

Ze zag er moe uit, zijn moeder, vond Frank, en een stuk ouder dan zij werkelijk was.

‘Niet helemaal, mam.’

Even overwoog Frank haar wat te drinken aan te bieden, een glaasje water of wijn, voordat hij zou vertellen wat er vanmiddag was voorgevallen; daarmee zou hij de spanning aanzienlijk opvoeren. Toch zag hij daarvan af. Zoals de zaken ervoor stonden was het aangrijpend ge-

noeg, daar hoefden geen kunstgrepen aan te pas te komen.

‘O,’ zei zijn moeder, ‘vertel op, wat is er dan? Wat is er gebeurd?’ Ze keek haar zoon aan; begon er iets te dagen? ‘Waar is Barbara trouwens?’ vroeg ze.

‘Mam,’ zei Frank, ‘dat is het hem juist. Ga zitten, dan leg ik het je uit.’ Hij trok een stoel onder de keukentafel vandaan zodat zijn moeder kon zitten. Dat deed ze met haar jas nog aan. Haar tas bleef onuitgepakt op tafel staan.

‘Er is iets vervelends gebeurd vanmiddag, mam, iets heel vervelends. Ik weet niet goed hoe ik het je zeggen moet. Ik durf het je bijna niet te vertellen. Maar ik kon er niets aan doen, mam, ik kon er echt niets aan doen, écht niet, je moet me geloven. Meteen na je telefoontje ben ik met Barbara naar buiten gegaan...’

Frank vertelde wat er gebeurd was tijdens het uitlaten en waarom Barbara niet thuis was en zodoende niet kwispelend onder de keukentafel vandaan kwam of vanonder de kapstok in de gang om het baasje te begroeten.

‘Mam, luister... lúister, je móet me geloven. Ik heb uren naar haar gezocht. Zo is het gegaan, mam. Ik kon er echt niks aan doen, of geloof je me soms niet?’

De schouders van zijn moeder schokten en Frank sloeg zijn armen om haar heen, dankbaar dat hij haar kon troosten.

‘Kom,’ zei zijn moeder ten slotte, ‘laten we Barbara gaan zoeken.’ Ze stond op van tafel. ‘Misschien vinden we haar nog.’

Nog geen drie weken later kwam er een nieuwe hond, eentje die zijn moeder en Cathy samen hadden uitgezocht in het asiel bij het Schenkviaduct, niet ver van het Centraal Station. Daarmee was Frank terug bij af.

Het was een flink uit de kluiten gewassen exemplaar, type asbakkenras. ‘Bijkomend voordeel,’ zei zijn moeder, ‘is dat deze hond, anders dan Bar, van zich af kan bijten.’

Op de terugweg naar huis waren ze het eens geworden over de naam van de aanwinst. Wolf moest hij gaan heten, omdat het een hond was die in staat leek zijn roepnaam waar te maken, indien nodig of gewenst.

Wolf zou het worden en Wolf bleef het, ondanks tegensputteren van Franks vader, bij wie de naam Wolf niet louter plezierige associaties opriep. Maar Chantal viel niet te vermurwen. Wie het niet beviel kon wat haar betreft vertrekken.

Het was een jonge hond, dus met een beetje geluk zou hij lang mee kunnen als er verder geen gekke dingen gebeurden.